

stre, hvoraf den højtærede Minister nu er Medlem, og samtidig skal jeg anføre, at vi ikke alene stemte mod den nugældende Lov, vi stemte tillige for en anden Lov, der efter vor Formening var bedre, fordi den gav de gamle en Ret og ikke, som den nyværende, hvilede paa et Naadesprincip. Den ærede Minister omtalte forskellige Forhold vedrørende disse gamle Ting, men sagde samtidig: Jeg vil ikke rippe op i gamle Stridigheder. Jeg tror, det heller ikke er klogt af Ministeren at rippe op deri, for han rører derved ved en Slags indre Saar indenfor det Parti, den højtærede Minister tilhører.

Naar den højtærede Minister nu nævner Sygekasseloven som en Frugt af den Virksomhed, den højtærede Minister udfoldede den Gang, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at det var den stærke Bevægelse blandt Sygekasserne, som var fremkaldt af Socialdemokratiet, og som til Slutning bares frem i den Adresse, jeg har nævnt, der gav Stødet til, at vi fik Sygekasseloven; det var ikke Velvillie fra Ministeren og hans Partis Side, som gav Stødet dertil.

Sabroe: Jeg beklager, at den højtærede Minister ikke tog nogen Notits af den Advarsel, som min Meningsfælde, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg), gav ham, mod at fortsætte med den Tone, han havde anslaaet i Indledningen af sit Foredrag. Den højtærede Minister bør huske paa, at han er ikke Minister længer, end Flertallet her i Salen vil, og den højtærede Minister vovede sig langt ud. Jeg ser gerne, at den højtærede Minister bliver siddende paa den Plads, han nu beklæder, naar vi ikke kunne faa nogen bedre — og det er der jo ingen Udsigt til —, og hvis hans Ønsker falde sammen med mit, vil jeg advare ham imod i den Grad at lægge sig ud med Flertallet her i Salen.

Den højtærede Minister siger, at vi ikke vilde have faaet nogen Alderdomsforsørgelseslov i 1891, hvis vi ikke havde taget den, som Højre og de Moderate tilbød Landstinget. Men det er slet ikke sandt. Her er det den højtærede Indenrigsminister, der agerer en Slags Profet. Stillingen var den, at i 1890—91 havde Kravet om en Lov om Alderdomsforsørgelse for gamle, udslidte, hæderlige Mænd og Kvinder vist sig saa stærkt, at Samfundet ikke længer kunde staa imod, at de politisk førende Partier maatte gøre noget i den Retning og gøre det snart. Det var Stillingen.

Saa kom de Herrer fra moderat og konservativ Side og sagde: I forlange alt for meget, og saa gennemførte de paa Trods af Friheden for de enkelte Medlemmer til at sige deres Mening — jeg vil ikke bruge stærke Ord, det er unødvendigt — paa en Maade, som den Gang ikke just billigedes af det Parti, der nu støtter den højtærede Indenrigsminister, en Lov, der i sig bar Spiren til saa megen Uretfærdighed, øvet mod Titusinder af danske Mænd og Kvinder. Lad mig blot endnu en Gang fremhæve, at man i 1891 sagde: Hvis en Mand eller Kvinde, der bliver syg, modtager for blot 2 Kr. Medicin, er vedkommende i 10 lange Aar afskaaren fra at faa Alderdomsunderstøttelse. En saa himmelraabende Brutalitet ophøjede man til Lov. Og de Herrer, der den Gang havde Flertallet, stemte mod dem, der nu ere Flertal, og stemte mod de Krav, som disse stillede sammen med os om at faa fjernet alle disse Uretfærdigheder. Vi vidste meget vel, at vi ikke kunde forhindre Vedtagelsen af den Lov, der gennemførtes. Vi ønskede en anden. Og hvis det Forslag, den højtærede Minister den Gang støttede, ikke var blevet til Lov, vilde der — det kan den højtærede Minister være forvisset om — fra det daværende Venstre og Socialdemokratiets Side være blevet rejst en Agitation for at skaffe os en bedre Lov, og saa var der blevet vedtaget en bedre Lov. Det vilde have været en Lykke, om vi havde ventet nogle Maaneder, saa havde vi faaet en virkelig fortrinlig Alderdomsforsørgelseslov, som ikke gennem mange Aar havde budt Titusinder af fattige de Uretfærdigheder, som den da vedtagne Lov bød de fattige. Der skulde gaa mange Aar, inden vi fik en Del af disse Uretfærdigheder fjernet. Endnu ere de ikke alle borte, men jeg vil dog fremhæve som Vidnesbyrd om, at Socialdemokratiet har evnet noget, at skønt vi have været ene om at angribe Loven om Alderdomsunderstøttelse — intet andet Parti er draget til Felts mod dens Uretfærdigheder, vi var naturligt kaldede dertil, fordi Socialdemokratiet repræsenterer Arbejderklassen —, har vor Kritik baaret Frugt, saa at de værste Skavanker ved den gamle Lov nu ere fjernede.

Den højtærede Minister har ikke tidligere hørt mig tale om religiøse Motiver eller motivere et demokratisk Krav med Argumenter hentede fra Bibelen. Det har jeg imidlertid gjort mange Gange, dels paa de Møder, jeg har holdt med mange af Landets Præster om Kirken og de soci-